

פורקים את הברכות

"יחידות" לאורחים – כ"ו תשרי תשמ"ח

הכלל הוא "פותחין בברכה", כלומר שבכל הזדמנות שהיא יש לפתוח בעניין של ברכה לכאורה מישראל, בתוך כלל ישראל - אפילו כשההזדמנות היא בכך שעומדים להיפרד ולנסוע זמנית למקומות שונים; זמנית - במיוחד משום שבקרוב ממש יבוא משיח צדקנו.

ואדרבה, דווקא משום שעומדים לנסוע למקומות שונים, זמנית עכ"פ - הרי זה טוב עוד יותר, וניתן לפעול עוד יותר על-ידי כך שמעניקים ברכות נוספות על הברכות הרגילות שבהן מברך כל יהודי את כאורה מישראל.

והנקודה שבדבר: כאשר נוסעים למקומות שונים, נשארים עדיין במחשבתם של כל אחד ואחת כל אותם מישראל שפגשו, בפרט בחודש תשרי, ושיחד עמם בילו הן את "הימים הנוראים" והן את ימי השמחה; בילו עמם באותה סוכה בחג הסוכות, ובפרט בשמחה שביום שמחת-תורה, ובשבת בראשית שבאה מיד לאחר-מכן.

ומ"בראשית" - מראשית והתחלת השנה - נמשך הדבר במשך כל השנה, וביתר שאת, שהרי כאורה מישראל גדל וצומח מיום ליום בכל ענייני טוב ויהדות - הוא מתחזק יותר, נעשה חי יותר ויהודי יותר, וכל זאת באופן מאיר יותר; ולכן מיתוסף גם בכל עניינים אלו מיום ליום, ואף משעה לשעה.

ובפרט, כאמור, שכאשר מתכנסים יחד לאמירת "צאתכם לשלום" - אומרים בה-בעת שהיציאה לשלום, "צאתכם לשלום", קשורה בכך שהיציאה והפרידה היא בכיוון של שגשוג והוספה עוד יותר בכל ענייני טוב ויהדות, ועאכ"כ - ב"כלל גדול בתורה", שהוא "ואהבת לרעך כמוך", להיטיב לכאורה מישראל בכל דרך אפשרית.

כאמור, דבר זה ממשיך עוד יותר את ברכתיו של הקב"ה, כי מכיוון שהקב"ה רואה שישראל הם "כולנו כאחד" - מביא הדבר את התענוג הגדול ביותר ל"אבינו שבשמים".

וכפי שהסביר אדמו"ר הזקן - ונשיא- דורנו סיפר זאת וציווה להדפיס זאת - שהתענוג הגדול ביותר עבור הקב"ה הוא, בראותו שבני-ישראל - על-אף שהם מפוזרים ושונים זה מזה בעסקיהם, בפרנסתם ובענייניהם, וגם בשליחות המוטלת עליהם לפעול בעולם - יחד עם זאת, בכל השייך ליהודי אחר, כל ישראל הם "כולנו כאחד", ולא רק "כאחד" אלא "כאיש אחד בלב אחד".

הדבר מחזק עוד יותר גם את הברכות הנוגעות לבני-הבית של כל אחד, וכמובן מאליו - גם את הברכות הנוגעות לאדם עצמו.

וכפי שדובר בשבת בארוכה - באופן של "נח נח", פעמיים "נח", כלומר שכל עניינים אלו הם מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף - מנוחה בכפליים, הן של הנפש והן של הגוף, הן ברוחניות והן בגשמיות, הן בעניינים שהאדם עושה לעצמו והן בעניינים שהוא עושה עבור הזולת.

והרי אנו רואים בטבע בני-אדם, אפילו לא-יהודים, שכאשר הם במנוחת הנפש ומנוחת הגוף - עושים הם את כל הדברים שרצונם לעשות, ביתר לבביות, ביתר שלמות וביתר הצלחה.

פרשת נח

ועאכו"כ כשהמדובר הוא על יהודים, שכל אחד מהם הוא בכלל "בנים אתם לה' אלוקיכם", ועל כל אחד מהם נאמר "ועמך כולם צדיקים", ועל כל אחד מהם נאמר, שבבואם מחודש תשרי - כפי שסיפר נשיא דורנו - מתחילים הם "לפרוק את החבילות" שקיבלו מהקב"ה, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כל טוב רוחני וגשמי.

וכשבאים מחודש תשרי - פורקים חבילות אלו, ומציבים כל ברכה וכל דבר טוב במקומו המתאים, ובאופן שהברכה והטוב פועלים באופן המקסימלי.

וכאמור - "נח נח", מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף.

וממילא מובן, שהקב"ה נותן "בני חיי ומזוני רוויחי", ובכולם "רוויחי" אפילו ביחס ל"רוויחי" עצמו.

ולאחר-מכן נעשה "לך לך" - ההליכה למקומות שונים היא בהתאם לפירוש החסידות, "לך לך", לעצמך: כשאברהם, היהודי הראשון, הלך - כשראו זאת לא-יהודים, ראו שהוא הולך ממקום אחד ומארץ אחת לארץ אחרת, מעיר אחת לעיר אחרת; אבל משמעותה האמיתית של הליכתו - "לך" - היתה, כפירוש החסידות, שכאשר יהודי הולך כפי שצריך הוא ללכת, אזי הליכתו היא "לך", לעצמך - הוא הולך ומתקרב ביתר פנימיות וביתר התקשרות אל עצמו, פנימיות הנפש שלו, שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש".

וממילא מובן מאליו, כפי שממשיך הפסוק, שהקב"ה אומר מיד, שכאשר יקויים "לך לך", בפרט לפי פירוש החסידות האמור - הדבר יביא מיד את ברכתיו של הקב"ה בכל העניינים הדרושים, החל מהעניין האמור לעיל - "נח נח" בכפליים, כל טוב רוחני וכל טוב גשמי.

